

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5CdoR/13/2025
Identifikačné číslo spisu: 1223204416
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:1223204416.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a členiek senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jany Haluškovej vo veci navrhovateľa Ing. W. M., narodeného XX. W. XXXX, Z., K. XXXX/XX, zastúpeného advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária Ivan Syrový, s.r.o., Bratislava, Kadnárova 83, IČO: 47 232 765, proti plnoletej dcére Bc. N. M., narodenej XX. F. XXXX, Z., K. XXXX/XX, v konaní o zrušenie výživného, vedenej na Mestskom súde Bratislava II pod sp. zn. 23Pc/52/2023, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 13. marca 2025 sp. zn. 14CoP/155/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žiaden z účastníkov konania n e m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Bratislava II (ďalej v texte „mestský súd“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 17. apríla 2024 č. k. 23Pc/52/2023 - 110 návrh osoby povinnej platiť výživné (navrhovateľa) na zrušenie jeho vyživovacej povinnosti k plnoletej dcére zamietol (výrok I.) a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania (výrok II.).

1.1. Právne vec posúdil podľa § 28 ods. 1, 2 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“), § 62 ods. 1, § 65 ods. 1, § 75 ods. 2 a § 78 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine (ďalej len „ZoR“ alebo „zákon o rodine“).

1.2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že návrhom doručeným súdu dňa 16. 11. 2023 sa osoba povinná platiť výživné (navrhovateľ - povinný) domáhal, aby súd zrušil jeho vyživovaciu povinnosť voči osobe oprávnenej na výživné (oprávnená), počnúc dňom 16. 11. 2023. Podaním doručeným súdu dňa 29. 03. 2024 navrhovateľ rozšíril svoj návrh na zrušenie vyživovacej povinnosti aj za obdobie od 22. 06. 2023 do 10. 09. 2023 a domáhal sa tiež, aby oprávnená vrátila navrhovateľovi spotrebované výživné za čas od 22. 06. 2023 do 10. 09. 2023 a od 16. 11. 2023 do právoplatnosti rozhodnutia. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie výsluchom osoby povinnej platiť výživné, osoby oprávnenej na výživné, ako aj oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými do spisu a zistil, že vyživovacia povinnosť bola naposledy upravená rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č.

k. 28P/330/2008-258 zo dňa 21. 09. 2012, ktorým bola navrhovateľovi uložená povinnosť platiť na v tom čase maloletú dcéru výživné vo výške 110 eur mesačne k rukám matky, počnúc dňom 29. 09. 2009. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 09. 08. 2013. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 18Pc/2/2019 zo dňa 02. 06. 2020 súd zamietol návrh povinného na zrušenie vyživovacej povinnosti k oprávnenej z výživného z dôvodu, že táto v čase rozhodovania súdu ešte študovala. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 28. 08. 2021 odvolanie povinného odmietol. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č. k. 11Pc/1/2022-203 zo dňa 11. 10. 2022 súd zamietol návrh povinného na zrušenie vyživovacej povinnosti voči osobe oprávnenej na výživné z dôvodu, že v čase vyhlásenia rozhodnutia osoba oprávnená na výživné bola stále študentkou a nebola schopná sa sama živiť. Tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 13CoP/5/2023-330 zo dňa 30. 10. 2023.

1.3. Súd prvého stupňa konštatoval, že oprávnená bezprostredne po ukončení strednej školy začala študovať na vysokej škole - Univerzite Komenského v Bratislave, Fakulta matematiky, fyziky a informatiky, pričom bakalárky stupeň ukončila dňa 21. 06. 2023, následne bola rozhodnutím zo dňa 30. 06. 2023 prijatá na magisterský stupeň štúdia na Fakulte matematiky, fyziky a informatiky Univerzity Komenského v Bratislave, pričom zistený skutkový stav jednoznačne a nesporne svedčí o tom, že sa oprávnená pripravuje na budúce povolanie štúdiom na vysokej škole, štúdium nie je doposiaľ ukončené, a teda je podľa § 62 ods. 1 zákona o rodine dieťaťom odkázaným výživou na svojich rodičov. V ďalšom súd argumentoval, že v prípade študentov, ktorí po úspešnom absolvovaní bakalárskeho štúdia pokračujú v nasledujúcom akademickom školskom roku v štúdiu magisterskom, hľadí sa na nich aj v období od ukončenia bakalárskeho štúdia po zapísanie sa na magisterské štúdium ako na osoby pripravujúce sa na budúce povolanie, a preto sa nestotožnil s tvrdením navrhovateľa, že v období od 22. 06. 2023 do 10. 09. 2023 sa oprávnená nepripravovala na budúce povolanie. Návrh na vrátenie spotrebovaného výživného za obdobie od 22. 06. 2023 do 10. 09. 2023 preto súd taktiež považoval za nedôvodný. Súd dával do pozornosti navrhovateľa, že úspory, ktoré oprávnená nadobudla darom od starých rodičov, a ktoré ešte zveľadila, nie je povinná používať na úhradu svojich bežných potrieb a nahrádzať tak vyživovaciu povinnosť rodičov, a to aj napriek dosiahnutiu plnoletosti. Oprávnená aktuálne nie je nikde zamestnaná, nepodniká, nepoberá žiadne sociálne dávky z titulu hmotnej núdze, býva v spoločnej domácnosti so svojou matkou, ktorá sanuje jej odôvodnené potreby. Súd dospel k jednoznačnému záveru, že oprávnená je študentkou vysokej školy, sústavne sa pripravuje na budúce povolanie a zároveň nedisponuje takým príjmom, ktorý by stačil na uspokojovanie jej vlastných potrieb, oprávnená teda nie je schopná sama sa živiť. Navrhovateľ je otcom oprávnenej a má voči nej vyživovaciu povinnosť, ktorá mu vyplýva zo zákona a ktorej sa nemožno zbaviť inak ako tým, že oprávnená nadobudne schopnosť sama sa živiť, čo sa doposiaľ nestalo. Súd poukazoval aj na tú skutočnosť, že povinný podal opätovný, v poradí už tretí návrh na zrušenie vyživovacej povinnosti voči oprávnenej len necelý mesiac po tom, ako Krajský súd v Trnave potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu o zamietnutí jeho predchádzajúceho návrhu na zrušenie vyživovacej povinnosti. Z návrhu povinného zo dňa 16. 11. 2023 považoval súd za zjavné, že povinný vedel o tom, že oprávnená pokračuje v magisterskom štúdiu na vysokej škole, t. j. že dôvody, pre ktoré Okresný súd Bratislava IV a následne aj Krajský súd v Trnave nezrušil vyživovaciu povinnosť navrhovateľa voči oprávnenej, trvali naďalej.

1.4. O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 52 CMP.

2. Proti vyššie uvedenému rozsudku prvostupňového súdu podal odvolanie povinný (navrhovateľ). O odvolaní bolo rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej v texte „odvolací súd“) z 13. marca 2025 sp. zn. 14CoP/155/2024 tak, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (výrok I.) a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania (výrok II.).

2.1. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu a vykonané dôkazy vyhodnotil vecne správne a v súlade s ich logickým významom. V súlade s § 387 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením jeho rozhodnutia, ktoré považoval za dostatočne podrobné, jasné, zrozumiteľné, a presvedčivým spôsobom sa vysporiadal so všetkými relevantnými skutkovými i právnymi otázkami konania, vrátane nedoplnenia dokazovania podľa požiadaviek navrhovateľa, čím naplnil zákonné kritéria odôvodnenia vyplývajúce z ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie neporušil právo strán

sporu na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť.

2.2. Z obsahu spisového materiálu mal odvolací súd za preukázané, že vyživovacia povinnosť navrhovateľa bola naposledy upravená rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č. k. 28P/330/2008-258 zo dňa 21. 09. 2012, ktorým bola navrhovateľovi uložená povinnosť platiť na v tom čase maloletú dcéru N. výživné vo výške 110 eur mesačne k rukám matky, počnúc dňom 29. 09. 2009. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 09. 08. 2013. Zrušenia vyživovacej povinnosti sa navrhovateľ domáhal už predchádzajúcimi návrhmi, o ktorých bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 18Pc/2/2019 zo dňa 02. 06. 2020, ktorým súd zamietol návrh na zrušenie vyživovacej povinnosti, pričom Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 28. 08. 2021 odvolanie povinného odmietol, a rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č. k. 11Pc/1/2022-203 zo dňa 11. 10. 2022, ktorým súd obdobný návrh povinného na zrušenie vyživovacej povinnosti taktiež zamietol, pričom rozsudok prvostupňového súdu bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 13CoP/5/2023-330 zo dňa 30. 10. 2023. Rozhodnutím o prijatí na vysokoškolské štúdium v akademickom roku 2023/2024 zo dňa 30. 06. 2023 bola osoba oprávnená na výživné prijatá na magisterské štúdium na Univerzite Komenského v Bratislave, Fakulta matematiky, fyziky a informatiky a oprávnená sa do prvého ročníka štúdia zapísala dňa 11. 09. 2023. Oprávnená osoba je študentkou X. ročníka študijného programu astronómia a astrofyzika - denná forma, magisterský, II. stupeň na Univerzite Komenského v Bratislave, Fakulta matematiky, fyziky a informatiky, je nezaopatrená a nie je schopná sa sama živiť, nemá majetok okrem daru starých rodičov, a to v sume 8.000 eur uloženú na terminovanom účte ako sporenie, aktuálne vo výške 10.000 eur, býva v spoločnej domácnosti so svojou matkou, na úhrade nákladov na domácnosť sa nepodieľa. Matka jej zabezpečuje stravu, hradí náklady na bývanie, posieľa jej vreckové podľa potreby. Oprávnená si v období od 01. 01. 2023 - 31. 12. 2023 brigádniccky privyrábala na Univerzite Komenského v Bratislave, kde aj študuje, pričom si mesačne privyrobila sumu maximálne do 200 eur.

2.3. Rodičia majú vyživovaciu povinnosť k dieťaťu do času, pokiaľ dieťa nie je schopné samo sa živiť (samo uspokojovať svoje potreby). Kedy nastane takýto faktický stav, závisí od okolností konkrétneho prípadu, pričom nadobudnutie takejto schopnosti dieťaťa nie je viazané na vek dieťaťa. Je prípustné, aby k zániku vyživovacej povinnosti rodiča z uvedeného dôvodu došlo (výnimočne) aj vo vzťahu k maloletému dieťaťu. Nová úprava vyživovacej povinnosti povinného rodiča je teda opodstatnená len za predpokladu, ak má súd jednoznačne v konaní preukázané, že pomery povinného i oprávneného sa zmenili do takej miery, že predchádzajúce rozhodnutie o výživnom už nezodpovedá schopnostiam a možnostiam povinného rodiča a odôvodneným potrebám oprávnenej osoby. Predovšetkým však - pri dosiahnutí plnoletosti oprávnenej osoby, je nevyhnutné zamerať pozornosť na skúmanie, či naďalej pretrváva odkázanosť plnoletého potomka na vyživovaciu povinnosť oboch rodičov, a to vzhľadom na zákonné predpoklady vyplývajúce z ustanovenia § 62 ods. 1 ZoR. Pokiaľ vyživovacia povinnosť rodičov k svojim deťom trvá do času, kým dieťa nie je schopné samé sa živiť, je zrejme, že v čase denného štúdia dieťaťa na strednej škole a následne plynule v čase pokračovania štúdia dieťaťa na vysokej škole dennou formou pretrváva odkázanosť dieťaťa na vyživovaciu zodpovednosť rodičov, pretože počas štúdia na strednej škole a počas bezprostredne nasledujúcej prípravy na budúci výkon povolania na vysokej škole dennou formou, nie je dieťa spravidla schopné zabezpečiť si vlastný stabilný príjem pre nedostatok kvalifikácie a časových možností a pokrývať si tak svoje nevyhnutné životné náklady.

2.4. V danom prípade povinný v odvolaní formálne uviedol takmer všetky zo zákona prípustné odvolacie dôvody, ktoré však jednotlivo nešpecifikoval a ich naplnenie postupom alebo rozhodnutím súdu prvého stupňa nekonkretizoval, jeho argumentácia má zrejme základ v subjektívnom názore, ovplyvnenom nepochybne narušeným vzťahom s dcérou, že okolností prípadu zrušenie jeho vyživovacej povinnosti odôvodňujú. V pomerne obsiahlom odvolaní opakovane uvádzal tie isté skutočnosti a tvrdenia, ktoré boli vzaté do úvahy a vyhodnocované už pri rozhodovaní prvoinštančného súdu, z dokazovania ktorého však nevyplývalo, že oprávnená osoba je sama schopná sa živiť, keďže je riadnou študentkou denného magisterského štúdia na vysokej škole, jej prípadný príležitostný príjem z brigád dokladovaný v konaní nemožno považovať za trvalý príjem zabezpečujúci všetky jej odôvodnené životné potreby. Záver o nadobudnutí schopnosti dcéry navrhovateľa sa živiť neumožňuje ani skutočnosť, že sa v období prázdnin či v medziobdobí od ukončenia bakalárskeho štúdia do nastúpenia na štúdium magisterského štúdia reálne, rovnako ako iní jej rovesníci, štúdiu nevenovala, keď časový rozsah tohto „voľna“

neodôvodňuje predpoklad možnosti uzavretia takého pracovného pomeru, príjmom z ktorého by bolo možné uspokojiť všetky jej potreby. Rovnako neodôvodným je poukazovanie navrhovateľa na zabezpečenie dcéry darom starých rodičov vo výške 8.000 eur. Hoci pripustenie argumentácie navrhovateľa by malo za následok suplovanie jeho vyživovacej povinnosti starými rodičmi, všeobecne nemožno vylúčiť, že aj zabezpečenie inak nezaopatrenej osoby darom tretích osôb by v závislosti od okolností prípadu a výšky tohto zabezpečenia bolo možné považovať za dôvod pre zrušenie vyživovacej povinnosti zo strany povinnej osoby. Výška daru v danom prípade však nie je tak významná, aby mohla predstavovať zabezpečenie všetkých potrieb oprávnenej na predpokladanú dobu vysokoškolského štúdia, pričom je chvályhodné, že ju oprávnená zhodnocuje a vytvára si tak potrebnú finančnú rezervu.

2.5. V závere odvolací súd skonštatoval, že navrhovateľ zavádzajúco, účelovo a bez akýchkoľvek dôkazov vzťah jeho dcéry k terajšiemu partnerovi matky označoval za vzťah osvojenia (hoci ustanovenie § 99 ods. 2 ZoR pripúšťa iba osvojenie maloletého dieťaťa) a v konaní nepreukázal také konanie či nekonanie oprávnenej dcéry, ktoré by bolo možné posudzovať ako rozporné s dobrými mravmi. Navrhovateľ v konaní pred súdom prvého stupňa ani v odvolacom konaní nepreukázal, že je odkázaný na pomoc dcéry, ktorá by mu ju bezdôvodne odmietala, prípadne, že by sa voči nemu dopúšťala iného konania, ktoré by bolo možné hodnotiť ako prekážku existencie nároku na výživné. Tvrdené nezagrátulovanie k meninám alebo k narodeninám navrhovateľa síce nezodpovedá pravidlám slušnosti medzi osobami v určitom stupni príbuzenského či priateľského vzťahu, nie je však negatívnym prejavom takej intenzity, aby odôvodňovalo záver o naplnení podmienok zrušenia vyživovacej povinnosti navrhovateľa.

2.6. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa, s odôvodnením rozhodnutia ktorého sa v celom rozsahu stotožnil, dospel k záveru, že okolnosti prípadu neumožňujú usudzovať o naplnení zákonných predpokladov pre zánik vyživovacej povinnosti navrhovateľa, a preto odvolaním napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

2.7. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 52 CMP.

3. Proti vyššie uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie navrhovateľ. Pripustnosť dovolania vyvodil z ust. § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

3.1. Podľa navrhovateľa, súd podľa § 420 písm. f) CSP nesprávnym procesným postupom znemožnil navrhovateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zmätočnosť vidí v nedostatočnom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu a vady v procese dokazovania. Konkrétne namieta:

- súd mal zistené, že plnoletá dcéra má na účte 10.000 eur, pričom od starých rodičov dostala darom 8.000 eur. Otec vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 06. 03. 2024 tvrdil, že plnoletá dcéra mala v tom čase úspory vo výške 12.000 eur, čo plnoletá dcéra na pojednávaní nerozporovala. V ostatnej časti úspor vo výške 2.000 eur súd zistil, že plnoletá dcéra si odkladá výživné platené navrhovateľom. Z uvedeného podľa dovolateľa vyplýva, že plnoletá dcéra si z výživného plateného navrhovateľom sporí a tieto finančné prostriedky nevyhnutne nepotrebuje na pokrytie svojich aktuálnych životných potrieb. Práve pokrytie aktuálnych mesačných životných potrieb dieťaťa je účelom vyživovacej povinnosti rodiča. Ak si plnoletá dcéra sporí, má predtým pokryté svoje životné potreby aj bez výživného od navrhovateľa. Ak má pokryté svoje životné potreby, nie je odkázaná na vyživovaciu povinnosť zo strany navrhovateľa;

- rovnako mal odvolací súd za zistené, že plnoletá dcéra v roku 2023 pracovala na Univerzite Komenského v Bratislave s príjmom max. 200 eur mesačne. Súd nezistoval a dostatočne neodôvodnil, či má plnoletá dcéra možnosť pokračovať v brigádnickej práci a zarobiť si na svoje životné potreby. Ak takúto možnosť plnoletá dcéra má a je schopná si zarobiť na svoje životné potreby, nie je splnená podmienka pre trvanie vyživovacej povinnosti zo strany navrhovateľa.

- odporkyňa (oprávnená) ukončila štúdium na vysokej škole dňa 21. 06. 2023 a následne 8 dní od 22. 6. 2023 do 29. 6. 2023 nikde neštudovala a ani nikde nebola prijatá na štúdium. Rozhodnutie zo dňa 30. 06. 2023 o prijatí na magisterský stupeň štúdia na Fakulte matematiky, fyziky a informatiky Univerzity Komenského v Bratislave nepreukazuje, že odporkyňa študovala 73 dní, od 30. 6. 2023 do 10. 9. 2023. Napriek rozhodnutiu zo dňa 30. 06. 2023 o prijatí, odporkyňa 73 dní, od 30. 6. 2023 do 10. 9. 2023 neštudovala na žiadnej škole. Odporkyňa začala študovať odo dňa zápisu na Univerzite Komenského v Bratislave dňa 11. 09. 2023. Uvedené rozhodnutie a zápis dokazujú, že odporkyňa neštudovala 81 dní od

22. 6. 2023 do 10. 9. 2023. Uvedené ukončenie štúdia dňa 21. 6. 2023 a rozhodnutie o prijatí zo dňa 30. 6. 2023 dokazujú, že odporkyňa neštudovala a ani nebola nikde prijatá na štúdium 8 dní od 22. 6. 2023 do 29. 6. 2023.

3.2. Odvolací súd tak nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, keď sa nevysporiadal s otázkou životných potrieb plnoletej dcéry a sumy potrebnej na pokrytie týchto potrieb. Súd sa nevysporiadal ani s námietkami otca k výdavkom plnoletej dcéry. Rovnako sa odvolací súd nevysporiadal s tvrdením otca, že plnoletá dcéra je zamestnaná a navrhol lustráciu v Sociálnej poisťovni. Súd nezisťoval zostatok na účtoch plnoletej dcéry.

3.3. V tejto súvislosti podľa dovolateľa nastali vady v procese dokazovania, keď súd nevykonal dôkazy navrhované navrhovateľom a nezisťoval výšku príjmu matky plnoletej dcéry, výšku príjmu a majetkové pomery partnera matky plnoletej dcéry a nepreveril študentskú pôžičku plnoletej dcéry. Je nesporné, že partner matky nemá voči plnoletej vyživovaciú povinnosť, ale v súvislosti so zistením najdôležitejších životných potrieb plnoletej súvisiacich s bývaním a stravovaním je rozhodujúce zistiť, ako sa na týchto spoločných nákladoch podieľajú ostatné osoby a či je tu aktuálna potreba, aby sa na týchto nákladoch podieľala plnoletá dcéra. Ak áno, bolo nevyhnutné zistiť, v akej výške a či by na úhradu týchto nákladov postačovali finančné prostriedky plnoletej dcéry, ktoré má vo svojej dispozícii a ku ktorým si ďalej sporiť.

3.4. Súd nedostatočne odôvodnil použitie § 32 ods. 2 druhá veta Zákona o rodine pri svojom názore, že na zánik vyživovacej povinnosti navrhovateľa voči plnoletej nemá vplyv tá skutočnosť, že majetkové pomery dieťaťa sú lepšie než majetkové pomery rodičov. Dieťa má mať potom podľa názoru súdu možnosť, ale nie povinnosť podieľať sa na uspokojovaní svojich potrieb. Uvedené ustanovenie § 32 ods. 2 druhá veta Zákona o rodine upravuje trvanie vyživovacej povinnosti rodičov voči maloletému dieťaťu napriek tomu, že z majetku maloletého získavajú výnosy, ktoré používajú na uspokojovanie jeho potrieb, ale aj primerane na uspokojovanie potrieb rodiny. Naopak ustanovenie § 32 ods. 3 Zákona o rodine upravuje, že „ak vznikol bez zavinenia osôb, ktoré sú povinné maloletému dieťaťu poskytovať výživu, hrubý nepomer medzi ich majetkovými pomermi a majetkovými pomermi maloletého dieťaťa, možno na účel uvedený v odseku 2 použiť aj majetok maloletého dieťaťa.“ Primerane by uvedené ustanovenie mohlo byť použité tak, že ak sú majetkové pomery plnoletej v nepomere k majetkovým pomerom rodičov, a to aj po zohľadnení finančných prostriedkov v sume 10.000 eur, možno na uspokojovanie potrieb plnoletej dcéry, ale aj rodičov použiť tieto finančné prostriedky.

3.5. Odvolací súd nedostatočne odôvodnil ako sa vysporiadal so správaním plnoletej dcéry voči navrhovateľovi z hľadiska rozporu s dobrými mravmi, ak plnoletá dcéra preukázateľne neprejavuje o navrhovateľa ako rodiča skutočný záujem. Napriek rozdielnemu rozhodnutiu Krajského súdu Bratislava sp. zn. 9Co/523/2014 sa odvolací súd obmedzil na tvrdenie, že správanie plnoletej dcéry k otcovi nevyhodnotil ako prekážku plnenia vyživovacej povinnosti, nakoľko správanie a konanie plnoletej dcéry nie je podľa názoru prvostupňového, a teda aj prevzatého názoru odvolacieho súdu v rozpore s dobrými mravmi.

3.6. Právna otázka, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená: „Je plnoleté dieťa povinné spolupodieľať sa vlastnými finančnými prostriedkami na uspokojovaní svojich potrieb v čase denného štúdia na vysokej škole?“

3.7. Dovolateľ navrhuje dovolaciemu súdu, aby v zmysle § 449 ods. 1 CSP rozhodol rozsudkom takto: Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 13. marca 2025 č. k. 14CoP/155/2024 - 319 v časti výroku č. I zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie.

4. Oprávnená - plnoletá dcéra sa k dovolaniu otca (navrhovateľa) nevyjadřila.

5. Konanie vo veciach výživného plnoletých osôb sa od 01. júla 2016 riadi ustanoveniami CMP. Vzájomný vzťah medzi CMP a CSP je vymedzený v § 2 ods. 1 CMP, podľa ktorého sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak. CMP v § 76 a § 77a obsahujúcich niektoré ustanovenia o dovolaní „neustanovuje inak“, ak ide o prípustnosť dovolania v posudzovanej veci; prípustnosť podaného dovolania bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení CSP.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427

ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľa je potrebné zamietnuť.

7. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Posudzujúc dovolanie podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) má dovolací súd za to, že dovolateľ namieta existenciu vady zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov [porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03]. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11. Podstatou dovolania otca cez § 420 písm. f) CSP je namietané nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a vady v dokazovaní. Najvyšší súd tak skúmal, či dovolacie námietky navrhovateľa sú spôsobilé založiť dôvodnosť dovolania.

12. Podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení

koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís došiel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

12.1. Je potrebné zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Ani v opravnom konaní súd nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

13. Na margo námietky navrhovateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia dovolací súd došiel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých, pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP je vo všeobecnosti možné považovať to, že odvolací súd rozhodnutie neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, avšak v tomto prípade tomu tak nie je. Prvostupňový súd dostatočne vysvetlil, prečo je návrh povinnej osoby nedôvodný. Z bodu 10. odôvodnenia rozsudku prvostupňového súdu je zrejmé, z akých kritérií súd vychádzal pri prijatí záveru o potrebe ponechania vyživovacej povinnosti otca voči svojej plnoletej dcére, cit.: „Plnenie vyživovacej povinnosti rodičov voči dieťaťu trvá, kým dieťa nie je schopné samo sa živiť. Kedy nastane tento faktický stav, závisí od okolností konkrétneho prípadu. Medzi rozhodujúce faktory na strane dieťaťa patrí jeho vek, zdravotný stav, štúdium, schopnosť sa zamestnať, schopnosť vykonávať prácu, majetkové pomery a pod. Zákon o rodine nediferencuje deti maloleté a plnoleté, pokiaľ ide o trvanie vyživovacej povinnosti rodičov voči deťom, preto v zmysle zákona o rodine sú podmienky nároku maloletého dieťaťa aj plnoletého dieťaťa na výživné rovnaké. Taktiež samotná skutočnosť, že dieťa nadobudlo pracovnoprávnú spôsobilosť, nemá vplyv na zánik vyživovacej povinnosti rodičov. Vyživovacia povinnosť (v kontexte prípravy dieťaťa na budúce povolanie) končí dosiahnutím prvého najvyššieho stupňa vzdelania v bežnom vzdelávacom procese. Dieťa je schopné samo živiť, keď je schopné samostatne uspokojovať svoje potreby.“ Tieto kritériá súd prvého stupňa aplikoval na daný prípad a dokazovaním došiel k záveru, že oprávnená sa pripravuje na budúce povolanie štúdiom na vysokej škole, štúdium nie je doposiaľ ukončené, a teda je podľa § 62 ods. 1 zákona o rodine dieťaťom odkázaným výživou na svojich rodičov. Čo sa týka návrhu otca na vrátenie spotrebovaného výživného za obdobie od 22. 06. 2023 do 10. 09. 2023, súd ho považoval za nedôvodný argumentujúci tým, že v prípade študentov, ktorí po úspešnom absolvovaní bakalárskeho štúdia pokračujú v nasledujúcom akademickom školskom roku v magisterskom štúdiu, hľadí sa na nich ako na osoby pripravujúce sa na budúce povolanie aj v období od ukončenia bakalárskeho štúdia po zapísanie sa na magisterské štúdium.

13.1. Odvolací súd rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil. Stotožnil sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a v jednotlivostiach naň poukázal. Na právne významné námietky dovolateľa odvolací súd reagoval v bode 11. - 13. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Dovolací súd konštatuje, že boli splnené podmienky pre vyhotovenie tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, a preto námietka otca o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu je nedôvodná. Zároveň dodáva, že odôvodnenie rozhodnutí súdov nižších stupňov v celku poskytuje odpoveď na všetky podstatné argumenty strán. Súdov vysvetlili, akým spôsobom a z akých dôvodov došli ku konkrétnemu rozhodnutiu o nedôvodnosti návrhu povinného na zrušenie vyživovacej povinnosti a vrátení spotrebovaného výživného, ktoré skutkové tvrdenia účastníkov konania za použitia vyšetrovacieho princípu boli preukázané, ktoré ich argumenty považovali súdy za relevantné a ako vec právne posúdili.

13.2. Ku konkrétnym dovolacím námietkam navrhovateľa dovolací súd uvádza, že tieto v podstate kopírujú odvolacie námietky, s ktorými sa odvolací súd podrobne zaoberal. Pokiaľ povinný namieta, že

si dcéra z výživného sporí, a teda výživné nepotrebuje na uspokojovanie vlastných potrieb, dovolací súd uvádza, že odvolací súd jasne zdôraznil, že rodičia majú vyživovaciu povinnosť k dieťaťu do času, pokiaľ dieťa nie je schopné samo sa živiť (t. j. samo uspokojovať svoje potreby). Tiež uviedol, že určenie, kedy nastane tento faktický stav, závisí od okolností konkrétneho prípadu, pričom nadobudnutie tejto spôsobilosti nie je viazané na vek dieťaťa. Je tak zrejmé, že dieťa nenadobúda túto spôsobilosť automaticky plnoletosťou. Plnoleté dieťa nemá spôsobilosť samo uspokojovať svoje potreby najmä vtedy, keď sa sústavne pripravuje na budúce povolanie denným štúdiom. A to je aj tento prípad. Je zrejmé, že plnoletá dcéra si vzhľadom na túto skutočnosť nemôže zabezpečiť stabilný a dostatočný príjem na uspokojovanie svojich potrieb, a preto je odkázaná na výživu od svojich rodičov. Na prijatie tohto právneho názoru nemajú vplyv ani úspory plnoletej dcéry. Súdny konštatovali, že nie sú tak veľkého rozsahu, aby sa dalo uvažovať o zrušení vyživovacej povinnosti otca. Na tomto závere nie je čo meniť. K námietke dovolateľa, že popri štúdiu dcéra môže pracovať a uspokojovať si tak svoje potreby, je potrebné uviesť, že nie je možné od osoby, ktorá sa dennou formou pripravuje na budúce povolenie, aby popri štúdiu aj pracovala, aj keď je plnoletá. Odvolací súd zároveň správne podotkol, že prípadný príležitostný príjem dcéry z brigád dokladovaný v konaní nemožno považovať za trvalý príjem zabezpečujúci všetky jej odôvodnené životné potreby. Táto námietka dovolateľa je tiež nedôvodná. Na ďalšiu námietku dovolateľa, že dcéra neštudovala 73 dní v období medzi skončením bakalárskeho a začatím magisterského štúdia, ale výživné za toto obdobie musel povinný platiť a teraz ho žiada ako spotrebované výživné vrátiť, správne súdy nižších stupňov skonštatovali, že v prípade študentov, ktorí po úspešnom absolvovaní bakalárskeho štúdia pokračujú v nasledujúcom akademickom školskom roku v magisterskom štúdiu, sa na nich hľadí ako na osoby pripravujúce sa na budúce povolanie, aj v období od ukončenia bakalárskeho štúdia po zapísanie sa na magisterské štúdium. Dovolací súd sa stotožňuje s týmto právnym záverom nižších súdov a potvrdzuje status oprávnenej ako študentky aj v tomto medziobdobí.

14. Z okolností preskúmvanej veci ohľadom dokazovania, čo bola aj ďalšia námietka dovolateľa ďalej vyplynulo, že súdy nižších inštancií v rámci zisťovania skutočného stavu veci (§ 35 CMP) postupovali v súlade so základnými princípmi civilného mimosporového konania. Hodnotiac výsledky tohto dokazovania súdy dospeli k správne záveru, že oprávnená osoba nie je sama schopná sa živiť, keďže je riadnou študentkou denného magisterského štúdia na vysokej škole. Dovolací súd v tejto súvislosti dodáva, že povinný sa zrušenia vyživovacej povinnosti domáha opakovane a s vedomím, že jeho dcéra je stále študentkou denného vysokoškolského štúdia. (O predchádzajúcich návrhoch bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 18Pc/2/2019 zo dňa 02. 06. 2020, ktorým súd zamietol návrh na zrušenie vyživovacej povinnosti, pričom Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 28. 08. 2021 odvolanie povinného odmietol, a rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č. k. 11Pc/1/2022-203 zo dňa 11. 10. 2022, ktorým súd obdobný návrh povinného na zrušenie vyživovacej povinnosti taktiež zamietol, pričom rozsudok prvostupňového súdu bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 13CoP/5/2023-330 zo dňa 30. 10. 2023.)

14.1. Dovolací súd osobitne k námietke otca o nevykonaní dôkazov, ktoré navrhol, a to zistenie výšky príjmu matky odporkyne, výšky príjmu partnera matky odporkyne a majetkové pomery aktuálneho partnera matky odporkyne poukazuje na bod 15. odôvodnenia rozhodnutia mestského súdu: „Súd v konaní nevykonával dôkazy navrhované navrhovateľom, a to výšku príjmu matky odporkyne, výšku príjmu partnera matky odporkyne a majetkové pomery aktuálneho partnera matky odporkyne, nakoľko uvedené nepovažoval za potrebné pre náležité objasnenie skutkového stavu a následné posúdenie dôvodnosti zrušenia vyživovacej povinnosti navrhovateľa voči odporkyni. Rovnako súd nevykonával dôkaz navrhnuté navrhovateľom, a to preverenie skutočnosti, či odporkyňa požiadala o študentskú pôžičku, pretože rovnako dospel k záveru, že vykonanie tohto dôkazu nie je potrebné pre objasnenie skutkového stavu a nemá nijaký vplyv na posúdenie dôvodnosti návrhu navrhovateľa.“ Je tak zrejmé, že mestský súd nevykonanie otcom navrhovaných dôkazov dostatočným spôsobom odôvodnil a dovolací súd nevidí v postupe súdov nižších stupňov v procese dokazovania žiadne pochybenie.

14.2. Dovolací súd uzatvára, že súdy dostatočne zistili skutočný stav veci pri rešpektovaní vyšetrovacieho princípu (§ 35 a § 36 CMP) a v dôsledku jeho správneho vyhodnotenia vyvodili v danej veci správne skutkové a právne závery.

15. Keďže konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľom namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP, dovolací súd pristúpil k posúdeniu dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia vecí odvolacím súdom.

16. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania aj z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pričom nastolil nasledovnú právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená: „Je plnoleté dieťa povinné spolupodieľať sa vlastnými finančnými prostriedkami na uspokojovaní svojich potrieb v čase denného štúdia na vysokej škole?“

17. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

18. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení vecí (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

19. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia vecí, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v § 431 až § 435 CSP.

20. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

21. Nevyhnutnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je, že sa týka právnej otázky, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Toto ustanovenie dopadá len na takú právnu otázku, ktorú: a/ odvolací súd riešil [neponechal ju nepovšimnutou a pri svojich právnych úvahách nedotknutou, ale ju riadne nastolil, vysvetlil jej podstatu, vyjadril vo vzťahu k nej svoje právne úvahy (prípadne možnosti odlišných prístupov k jej riešeniu) a vysvetlil jej riešenie a tiež dôvody, so zreteľom na ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie], a b/ (zároveň) dovolací súd ešte neriešil. Otázka, ktorou sa strany sporu, prípadne aj súd v konaní síce zaoberali, na vyriešení ktorej ale nie je v konečnom dôsledku založené dovolaním napadnuté rozhodnutie, nie je relevantná v zmysle tohto ustanovenia (3Cdo/214/2018).

22. Dovolateľ nastolil v dovolaní právnu otázku, od vyriešenia ktorej podľa jeho názoru záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Dovolateľ síce zrozumiteľným spôsobom uviedol v dovolaní konkrétnu právnu otázku, avšak dovolací súd má za to, že

takto položenú otázku odvolací súd neriešil a zároveň na jej vyriešení rozhodnutie odvolacieho súdu nespočítalo, t. j. vo vzťahu k posudzovanej veci ju tak nemožno považovať za rozhodujúcu. Cieľom konania pred dovolacím súdom je poskytnúť dotknutej strane reálnu ochranu jej práva, nie riešiť teoretické či hypotetické otázky. Právna otázka musí byť právne významná, t. j. rozhodujúca. V danom prípade, ak dovolateľ namieta, že súdy neprihliadli k majetkovým pomerom oprávnenej osoby (úspory), je to iba jeho polemika s hodnotením dôkazov a nenapĺňa dovolací dôvod § 421 ods. 1 písm. b) CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP. Uplatnený dovolací dôvod tak nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP.

23. Dovolací súd uzatvára, že dovolanie v časti namietajúcej vadu zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP je prípustné, ale nie je dôvodné a v časti namietajúce nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP nie je prípustné. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie zamietol (§ 448 CSP).

24. Dovolací súd žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 52 CMP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.